

ни кара посрѣдствомъ народнитѣ ни прѣдставители да правимъ визита и поклонения прѣдварително на грѣцкия патриархъ, което отъ всичко горѣизказано става явно колко е противно на религиознитѣ ни убѣждения, да припознае нашата народна иерархия, която вече ние имаме, за да се умиротвори народа и се успокои по-скоро въ вѣроизповѣдно отношение.

Туй ще бжде една милость, която още повече ще привърже българския народъ къмъ прѣстола на отоманскитѣ царе, като го задължи да има вѣчна къмъ тѣхъ признателность. Тогава българитѣ съ още по-горещи сърдца ще въздигатъ къмъ небето очи да се молятъ за здравето, дългоденствието и благоденствието на кротчайшия свой царь Султанъ Абдуль Меджида, на когото дражайшето име непрѣстанно звони въ църквитѣ имъ, откакъ сж изхвърлили името на нечестивитѣ отстѣпници — грѣцкитѣ владици. Господь да продължи годинитѣ му.

На Ваше Високопрѣвзходителство покорни слуги и вѣрни подданици, жители български отъ Сливенския каймакамлъжъ.

Сливень, февруарий 1861 г.

Долуподписанитѣ, покорни вѣрни подданици отъ Сливенския каймакамлъжъ, принудихме се да подадемъ това си покорно прошение по причина, че се извѣстихме, какъ фанариотскитѣ грѣцки нечистиви владици имали на 27-и миналаго съборъ въ патриканата си, въ който изхвърлили отъ священническия чинъ нашитѣ народни священноначалници беззаконно и противъ християнската православна черква, която никога не изхвърля священноначалници, нито священници отъ священническия чинъ, които цѣль народъ, като се основава на черковнитѣ правила и съборнитѣ опрѣдѣления, избира и припознава за свои архипастири. Слѣдователно, защото фанариотскитѣ грѣцки нечистиви владици не само отстѣпиха, като еретици, отъ православната наша вѣра и защото тѣ сами сж изключени не само отъ духовния си чинъ, но и отъ православната Христова черква, затова и българскиятъ народъ тукъ вчера, 2 мартъ, разпаленъ съ огъня на благочестива ревность тържественно афореса и анатемиса тѣзи нечистиви фанариотски грѣцки владици, които Божията промисль наведе въ послѣдната тази безумна и противохристиянска постѣпка и които съ това си идатъ да подтвърдятъ още единъ пѣть съвършенното ни отдѣляне отъ тѣхъ. Ние вече имаме пълна надежда, че въ свѣтлитѣ дни на правдолюбивия ни царь Султанъ Абдуль Меджидъ ще си добие българскиятъ народъ независима иерархия. Богъ да го поживи, на многая лѣта.“

Слѣдъ заточаването на българскитѣ владици (29 априль 1861 г.), отъ какъ Портата не уважила искането на българитѣ за съставяне на една отдѣлна вѣроизповѣдна община „българска християнска църква“, въ Цариградъ почнали да се събиратъ български прѣдставители отъ всички краища, за да работятъ за припознаването на тая черква и да отхвърлятъ окончателно духовната власть на патриарха. Меж-